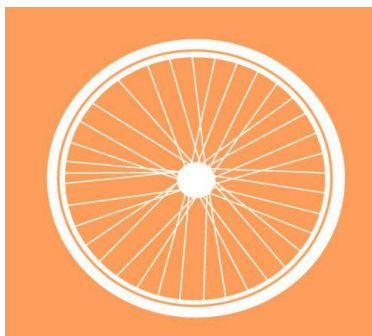

Het verhaal van Pieter die lucht nodig had

Pieter trapte en trapte. De weg was hobbeliger en steiler dan hij gedacht had, maar het lukte. Het moest lukken. Het zou lukken. Nog een paar laatste stoten en hij was boven op de helling. Maar toen hoorde hij iets raars. Hij voelde het ook. Zijn achterband was lek. Hij stopte en kneep voor de zekerheid in de band. Lek inderdaad, en niet zo'n beetje. Hij keek om zich heen. Hij was hier *in the middle of nowhere* natuurlijk. En opeens begon het ook nog te regenen, eerst een druilerige miezer, maar dan geleidelijk aan steeds feller. Peter vloekte zo hard als hij kon. Hij stompte met beide handen op zijn stuur. Hij gooide zijn fiets op de grond. Altijd had hij tegenslag! Alsof hij nog niet genoeg aan zijn hoofd had tegenwoordig!

Met ruwe bewegingen zocht hij in zijn rugzak. Daar had hij vanmorgen zijn gsm en wat geld in gestopt. En een flesje water. Misschien zat er nog iets in van toen hij in de zomer was gaan fietsen. Hij voelde iets hoekigs. *Right*. Bandenlichters, lijm, plakkers. Even verderop zag hij een grote boom staan. Een linde. Onder zijn kruin was het droger dan waar hij nu stond. Hij nam zijn spullen mee en zette zijn fiets tegen de stam. Hij haalde diep adem. Altijd verder doen, ook als het tegenzit. Zo was hij nu eenmaal. En wat had dat hem opgeleverd? Niks! Nijdig begon hij de achterband van de velg te halen.

Sofie zou misprijzend lachen als ze hem bezig zag. Dat was de enige lach die hij de laatste jaren nog van haar kreeg. Ooit hadden ze het gezellig gehad. Maar de laatste tijd waren sneren en verwijten de enige manier waarop ze nog met elkaar praatten. Hij deed verder, tegen beter weten in.

Het was Sofie die er een paar maanden geleden de stekker had uitgetrokken. En dus woonde Pieter nu op een appartement. En had hij om het andere weekend veel te veel tijd. Om te fietsen bijvoorbeeld.

De band was eruit en toen pas beseftte hij wat hij miste. Een pomp. Hij graaide opnieuw in de rugzak, maar er was nergens een pomp te bespeuren. Hij gromde verslagen. Hij was een sukkel, misschien had Sofie wel gelijk.

Al deed hij zijn best in de week dat Charlotte en Miel bij hem waren. Soms verloor hij wel eens zijn geduld. Maar hij maakte het altijd weer goed. Hij was gelukkig als de kinderen er waren. En zij wonden snel aan het nieuwe ritme.

Maar bij wie kon hij zijn verhaal kwijt? De kinderen waren leuk gezelschap, maar het bleven kinderen, toch...

Waarom had hij zich ook niet beter voorbereid? Dan had hij een pomp meegenomen. Dan was hij misschien een betere man geweest voor Sofie. Dan hoefde hij niet alleen te eten in

zijn kinderloze week. Dan hoefde hij niet als een gek te gaan fietsen in de regen en zijn band lek te rijden en zonder pomp te zitten! Hij hurkte bij zijn fiets en liet zijn hoofd in zijn handen zakken. Zou hij de rest van zijn leven zo'n zielige figuur blijven?

Hij hoorde dat iemand de weg achter hem op fietste. Hij keek op, niet goed wetend wat hij kon verwachten.

De man was zo oud als zijn vader, maar hij reed niet elektrisch. Hij knikte naar Pieter en zag de binnenband slap uit het wiel hangen.

Hij stapte af. 'Problemen, zo te zien. Lukt het?' vroeg hij.

Pieter keek in een paar lichtbruine ogen, die hem rustig monsterden.

'Nee,' zei Pieter, 'ik heb alles bij maar geen pomp.'

'Dan kom ik als geroepen,' zei de man lachend. Hij haalde een kleine pomp uit zijn zadeltas.

'Ik heb ooit ook eens zonder pomp gestaan, ergens midden op de heide in Limburg.

Sindsdien heb ik dit ding altijd bij.'

Pieter nam de pomp dankbaar aan. 'Heb je trouwens wel tijd om even te wachten?' vroeg hij. 'Tot ik het lek heb gevonden?'

De man nam een drinkbus van het frame van zijn fiets en dronk. 'Tijd genoeg,' zei hij. 'Opa's hebben altijd tijd, wist je dat nog niet? Ik ben Jan by the way.' Hij lachte.

'Pieter,' zei Pieter. 'Ik ben papa. Dat is bij momenten meer dan druk genoeg.' Hij voelde met zijn vingers waar het lek zat.

'Aha, een nieuwe man!' glimlachte Jan. 'Ben jij zo'n papa die niet aan de zijlijn staat?'

Hij gaf het raspje aan zodat Pieter de plek rond het gat ruw kon maken.

'Om de andere week toch,' zei Pieter kort.

Jan keek hem even snel aan. 'In mijn tijd was dat één weekend op twee. Probeer dan maar eens een goede band te houden. Maar het is me toch gelukt.'

'Ben jij ook...' zei Pieter.

Jan lachte. 'Welkom bij de club. Hoe lang is het bij jou geleden?'

'Een half jaar,' zei Pieter. Hij vertelde de hele shit. Jan luisterde zwijgend.

Pieter smeerde lijm rond het gat en Jan prutste een patch open. Ze plakten hem er netjes op. Het gat was dicht. Nu moesten ze twee minuten wachten.

'In het begin lijkt het het einde van de wereld, hè,' zei Jan.

Pieter lachte beschaamd. Was het zo zichtbaar?

'Maar het went. Het wordt beter. Het is dikwijls niet gemakkelijk, maar het is belangrijk dat je de kinderen nooit loslaat.' Jan richtte zich moeizaam op. 'En nu ben ik al opa.'

Hij keek toe terwijl Pieter de binnenband opnieuw oppompte.

Even later stapte Jan weer op zijn fiets. 'Tot straks misschien, je haalt me zeker in!' riep hij nog.

Pieter ruimde alles op en reed zijn fiets weer naar de weg. Hij keek even om naar de boom. Het regende inmiddels niet meer. Pas nu zag hij dat er aan de zijkant van de linde een klein Mariabeeldje hing, met een vervaalde bloemenslinger ernaast. Hij stapte op en reed verder met een hart dat merkwaardig licht was.